

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ-ШУМЕНЪ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два пжти.

БРОЯ 1 левъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на дума.

П. Ноевъ — учителъ.

Българската църква.

II.

Обикновено църковнитъ настоятели купуватъ иконитъ отъ амбулантни търговци на икони или пъкъ се „изографисватъ“ отъ „специалисти“ иконописци, наречени зографи, работата на които нѣма нищо общо съ живописното изкуство и затова вършатъ непростено светотатство въ храма Божи съ невъзможнитъ си икони по замисълъ и изпълнение.

Ако министерството на народното просвѣщение чрезъ свои органи упражнява контролъ върху книгитъ, които се даватъ въ ржцетъ на учащата се младежъ, сжщо така и държавата въ лицето на Светия Синодъ трѣбва да обрѣща внимание върху иконитъ, които се слагатъ въ църква. Само икони, издържани въ художествено отношение, трѣбва да се допускатъ въ църква.

Комисии отъ църковни служители и художници трѣбва да направятъ оценка на църковнитъ иконостаси и да бракуватъ нехудожественитъ икони. Тая ревизия трѣбва да се направи въ всички храмове изъ царството. Само така ще се узнае отъ какво количество икони ще се има нужда и отъ какви. Нека изработката на тѣзи икони предоставимъ на наши художници, съ което ще поощримъ родното изкуство и ще подкрепимъ талантливитъ наши художници на църковната живопись. Наистина, това снабдяване на църквитъ ни съ художествени икони ще става бавно и постепенно, но важно е да се усвои исканието: само одобренитъ икони отъ специална компетентна комисия да намиратъ достъпъ въ църквитъ и чиститъ дори домовете. Исъ течение на времето нашитъ църкви ще се обзаведатъ съ

произведенията на художниците и ще станатъ истински галерии на църковна живопись, която посредствомъ красота си ще ни доближава до чистотата на небесата.

Но пѣнието е върхътъ на изкуствата: то ни преражда и откъсва отъ сивотата на живота, като ни пренася въ мира на свѣтлитъ идеали, мечти и радости!

Посредствомъ него литургията взема необикновена тържественостъ, възлешеностъ и духътъ на човѣка, сякашъ, се слива съ любовта на Бога.

Ето защо, въ културнитъ страни допускатъ въ църква дипломирани пѣвци по църковното пѣние, уреждатъ се хорове отъ хора съ име въ музикалния свѣтъ. И тамъ посещението на църквата е станало една културна привычка, която привързва здраво вървющитъ къмъ религията

У насъ най-занемаренъ е клироса, особено въ селата. Тамъ всѣки пѣе на свой маниеръ и се получава нетърпимъ дисонансъ, който ви гони отъ църква. Това се знае, но до сега нищо не се правѣше за подобрене църковното пѣние. Напоследъкъ тукъ-тамъ се отварятъ курсове за подготвяне на църковни пѣвци. Това е добро начало; и въ това направление трѣбва да се работи.

Нѣщо по-повече. Ако има училища за подготовка на свещеници, трѣбва да се откриятъ такива и за църковни пѣвци. И само когато уредимъ нашитъ църкви въ тоя духъ, съ сигурностъ можемъ да кажемъ, че сме създали истински Божи огнища за моралното и религиозно възпитание на народа си.

Д-ръ Н. Ил. Блъсковъ.

Влиянието на мъглата върху нашето здраве.

II.

Вашата стая зиме въ мъгливо време е влажна, даже въ нея може да има и мъгла, ако сж стояли прозорцитъ отворени, обаче достатъчно е да запалите печката и вий ще почувствате, че въздуха е станалъ сухъ, защото малкото количество пари, които при 5—10° надъ нулата сж били достатъчни да наситятъ въздуха и да го правятъ влаженъ при 25—30° се указватъ съвсемъ недостатъчни и въздуха става сухъ. Ето защо, зимно време лѣкаритъ прѣпоржчватъ да се има винаги надъ печката сждъ съ вода, който да поддържа нужната влага въ въздуха, безъ която той става раздразнителенъ особено за болнитъ бронхи.

Ний обикновено се боимъ отъ влагата въ въздуха за да не простинемъ, защото действително пропитъ съ влага въздухъ, освенъ това и студентъ, прониква и презъ облеклото даже и отнема голѣма частъ отъ нашата тѣлесна топлина,

тогава когато сухия, макаръ и студентъ, въздухъ създава изпарение отъ нашето тѣло, което сжщо тѣй отнема частъ отъ нашата тѣлесна топлина, обаче облеклото е една достатъчна закрила противъ бързото изпаряване отъ повърхността на нашето тѣло, а слѣдователно и противъ простудата. Отъ горното ясно се вижда, че сухия студъ е много по малко опасенъ за нашето здраве нежели влажния.

Мъглитъ обаче и изобщо студентитъ влаги зиме иматъ и едно още вредно влияние върху човѣшкия организъмъ.

Както ни е извѣсно отъ изследванията, знае се, че на 4 к. м. височина надъ земната повърхнина и на 10 к. м. далечъ отъ брѣга въ срѣдъ морето микроби въ въздуха почти не се намиратъ. Следователно при обикновенно състояние на атмосферата, когато нѣма мъгла надъ земята, всички микроби въ въздуха сж разпредѣлени между най-долния

пластъ на въздуха — дебелъ 4 к. м. като, разбира се, най-много сж тѣ непосредственно надъ земната повърхностъ съ праха наедно, а най-малко по височинитъ.

Щомъ обаче или газометрическото налѣгане надъ даденъ въздушенъ пластъ се повиши, или температурата му се понижи, то всичкитъ водни пари, които сж се намирали въ единъ пластъ, отъ 4 к. м. изеднѣжъ се спущатъ надъ земята за едно съ себе си увеличаване и праха съ микробитъ по него и образуватъ една пелена често пжти дебела само нѣколко стотини метри. Тукъ сж прашиникитъ отъ пушека на коминитъ, на които често миреше и самата мъгла, тукъ сж и всички микроби, които иначе сж се носили въ едно поле високо 4 к. м. и слѣдователно сж се намирали въ по разредео състояние и по малко и по рѣдко сж попадали въ нашитъ дихателни пжтища, а сега изобилватъ при едно положение на влага и студъ, което само по себе си е едно отъ благоприятствущитъ условия за поникване на проникналитъ въ нашия организъмъ микроби. И често даже дишането само прѣзъ носа не е достатъчно да отфилтрира всичкия прахъ, плаващъ въ мъглата, и вие чувствате едно дражение въ гърлото отъ него.

Ето защо и зимно време презъ мъгливитъ дни най-много се появяватъ болести отъ рода на инфлуенцата и нейнитъ варианти и усложнения.

Демагогия или . . ?!

Като говори за единъ руски генералъ, който стигналъ до положение вестници да продава изъ Бѣлградскитъ улици, единъ нашъ журналистъ така довършва статията си:

„И скжсвайки съ миналото, бившия руски боржуй сега си възпитава децата въ новата религия: „Труда!“

Разумни и добре обмислени ли сж тия думи на нашия журналистъ? Доказалъ ли е той своята журналистическа далновидностъ и прозорливостъ, когато е надраскалъ на търпеливата хартия тия думи? Не зная дали ще се намѣри смисленъ човѣкъ да го оправдае.

Защото, какво друго е искалъ да вътлпи въ главата на своитъ читатели, освенъ че руския генералъ никога и съ нищо не се е трудилъ, дори и презъ врѣмето, когато е служилъ въ руската армия и че той почналъ да се труди, да работи, едва отъ момента, когато почналъ вестници да продава.

Не бихъ се спрѣлъ надъ тия думи и разсждения на нашия журналистъ, ако не бѣхъ убеденъ, че днесъ мнозина изъ между нашия народъ мислятъ като него, т. е. че само долната класа работи и се труди, а ония, що сж горе, ядатъ и лентяйствуватъ. Съ други думи, ако искашъ да прекарашъ живота си въ удоволствие и лентяйство, гледай да заемешъ високъ постъ.

Отъ где иде това заблуждение?

Въпроса го задавамъ не за тия, разбира се, които, за да направятъ вестника си поинтересенъ, не се стѣснватъ да проповѣдватъ и разпространяватъ вѣрата, че само долната класа се труди и само тя изнася тяжеститъ въ живота, а началстващитъ, управлителитъ и пр., прекарватъ въ лентяйство и безгрижие. И, за нещастие, малцина сж тия, които искрено могатъ да повѣрватъ, че всѣки човѣкъ, отъ владиката до пждаря, се труди. Така напр., обикновения чиновникъ мжчно може да разбере, че и началникътъ му работи. Войника мжчно може да си въобрази, че и офицера се труди — работи, когато възсѣдналъ на конь командва своята частъ. Сжщо и ученика мжчно възприема че и учителя отъ катедрата постоянно се труди и измжчва своя умъ. Работниците на физическия трудъ мжчно могатъ да се примирятъ съ мисълта, че има и умственъ трудъ, който, ако и да не стои по-високо — споредъ тѣхнитъ схващания разбира се — отъ физическия, все пакъ, ако не по-вече, то поне колкото физическия, е уморителенъ, изтощителенъ.

Вследствие на това разбира не, подържано и култивирано отъ хора зложелатели на българския народъ, често пжти сме чували земледѣлци или занаятчи да казватъ на синоветъ си: „учете се, за да прекарате единъ по лекъ животъ, а не да се трудите и мжчите като насъ“.

Отъ тукъ произлиза вѣчното недоволство между народнитъ маси и безпринципна и безочлива борба за охаленъ животъ и ненавистъ къмъ ония, що сж стигнали горе.

И всичко това става само, защото не искаме да се вътлбимъ въ живота, а се повеждаме подиръ първия демагогъ или драскачъ, който се обещава да свали горнитъ, или най-малкото да ги застави и тѣ да се трудятъ, както се труди цѣлия народъ! Народната маса мжчно може да долови пѣкленитъ имъ цели, защото умѣло будятъ апетититъ и дразнятъ инстинктитъ. Народа, въ голѣмото си болшинство, мжчно може да разбере, че богатството не влече немедленно следъ себе си и щастие. И когато чуе, че нѣкой богатъ човѣкъ се безпокоялъ или сънь го нехвасало поради грижитъ, какъ по-добре да управлява имота си, той се чуди, дига рамене и казва: „какъ е възможно това?“

При това положение мжчно можемъ даде вѣра на оня ученъ който ни казва: „Ако всѣки човѣкъ би могълъ да надникне и прочете що става въ душата на другитъ, по-вечето биха желали да слѣзатъ отъ колкото да се качатъ“.

Славата и богатството не освобождаватъ никого, нито отъ грижи, нито отъ страдания.

Днесъ, когато се подхранватъ апетититъ на работническата класа и се раздухва съ словната борба отъ демагози, които никога не сж разбирали интере-

ситъ и копнежитъ на българския народъ, както и нашата действителностъ, особено следъ войната, нека чуемъ съвета на св. ап. Павла и се вразумимъ.

„Много членове сж, казва Апостола, но само едно е тѣлото. Окото не може да каже на ржката: нѣмамъ нужда отъ тебе; сжщо и главата не може да каже на нозетъ: нѣмамъ нужда отъ васъ“. Всички членове, колкото и слаби и нищожни да изглеждатъ, тѣ сж необходими, за да запази тѣлото хармонията и равновесието си. Това ще стане, ако членоветъ си служатъ едни други. И ако една частъ отъ тѣлото страда, то всички други части страдатъ заедно; и ако една частъ отъ тѣлото стигне на голѣма честъ, заедно се радватъ всички други части на тѣлото“. Стига сме заблуждавали народнитъ маси, че само които копаятъ, оратъ или работятъ въ нѣкоя фабрика, се трудятъ!

Дългъ се налага на журналиститъ и всички други общественици у насъ да кажатъ на трудящия се народъ вѣчната истина — че безъ министри, генерали, управители, сждии и въобще малки и голѣми градски и селски служители, държавната машина не може да върви. Всички служатъ на народа и пазятъ живота и интереситъ на всички граждани, безъ разлика какво обществено положение заематъ тѣ въ нея. Нека, прочее, свикнемъ да ценимъ и умствения трудъ, който не е по-малко нуженъ и полезенъ за нашата хубава страна отъ физическия,

Свещ. П. Икономовъ
Варна.

Изъ чуждитъ църкви.

По „стремежа у протестантитъ къмъ ордени“.

Извадка отъ писмо на единъ протестантски пасторъ, който работи въ движението за сближение на църквитъ чрезъ повръщане къмъ старитъ общоцърковни основи на църквата, наричащ се Hochkirchliche Bewegung. Цѣлото писмо е напечатано въ органа на туй движение въ Германия Hochkirche. 1927 г

Че нашата църква се лиши отъ монастиритъ, това споредъ мене е единъ отъ най-тежкитъ грѣхове на историята и. Този фактъ се дължи на вътрешното обедняване, на неуважението на общжитието като едно основно първоначално благо и на все повече усиливащата се липса на дълбочина въ богослужението и живота. Голѣмиятъ градъ, този антиподъ на монастиря, и кабаретниятъ животъ, тази сатанинска противоположностъ на монастирския животъ, поглѣщатъ въ себе си църквата все повече и повече.

Ценността на монастирския животъ мисля азъ е двойна: 1. Той е едно училище за милосърдие. Трѣбва да има една отворена врата за такива, които въ живота понѣкога за винаги сж разнебитени и вече не знаятъ ни възходъ, нито заходъ.

2. Трѣбва да има едно мѣсто на тишина, на спокойствие, кжтчета за отдѣхване и за събиране на такива хора, които въ

свѣта сж въ борба за Божията слава тамъ въ молитва и назидание да могатъ да се въоръжаватъ съ нови сили, да се опомнятъ и отново да намѣрятъ подкрепа на разколебалото имъ се упование въ Бога — за служба въ свѣта.

3. Ние искаме хора, които по Божие призвание, не по собствено усмотрение, да служатъ на братята си въ свѣта, ние искаме единъ жертвообиленъ животъ въ молитва, постъ (аскетизъмъ) и милостия — едно съсловие евангелски мо-маси.

Азъ зная, че съ туй не казваме нѣщо ново. Сега обаче стои предъ мене единъ въпросъ. Азъ казвахъ: „Евангелски мо-маси“. Сега казвамъ поточно: монаси на евангелската Църква, т. е. тѣзи, които ясно и точно си представятъ живота на Лутеровата църква. Като служители на Църквата, а не само на християнството.

Църковност и църковна дейност у протестантите.

Подъ заглавие Die glarner Synode 1926. реформат. списание Der Kirchenfreund № 4. отъ 18. II. 1927 като съобщава на кратко взетитъ рѣшения по въпроситъ, разглеждани на събраниято на протестантския синодъ въ кантонъ Гларусъ отъ 16. Ноември 1926., отъдава особено внимание на въпроса по издаването на нова богослужбена пѣснопойка и подчерква силно, че съ пълно право синодното събрание е отхвърлило такова едно предложение, тъй като народътъ въ реформатската църква се е свикналъ и страстенъ съ досега употребяваната църковна пѣснопойка и нейната промѣна нито би съотвѣтствувала на нуждитъ на времето, нито би се посрѣщнала охотно отъ върующитъ, нито значи съ това би се привнесло нѣщо за благочестието.

Въ заключение се казва: „Отъ нашия религиозенъ животъ въ Гларусъ още заслужава да се отбележи, че пасторъ Thügel държи двѣ сказки, които излъзоха и отъ печатъ подъ заглавие „Религиозниятъ и нравственъ животъ въ евангелската църква въ кантонъ Гларусъ“. Както навсѣкжде, тъй и у насъ има и свѣтлина, има и сѣнка. Интересътъ отъ църковни въпроси не е изчезналъ. Презъ зимата той се оживява чрезъ сказки, които

се устройватъ отчасти отъ комисията за църковни сказки, отчасти отъ общоблаготворителни дружества.

Кантоналното женско дружество за повдигане нравствеността развива трѣскава дейностъ.

Много доброволни сили действуватъ заедно и работятъ по най-разнородни начини за подържането и развитието на църковния животъ въ нашата евангелска църква. Ние се виждаме смѣло напредъ и нагоре.

Борисъ Швейцария. Съобщава народниконъ Батни Янаковъ, студентъ.

Хроника.

Презъ миналата агитационна седмица ученическото православно хр-ко друж-во при църквата „Св. Възнесение“ даде петъ беседи, които бѣха добре посетени. Утре, недѣля, въ Шуменъ ще иматъ областна среща ученическитъ хр. дружесва отъ Русе, Разградъ, Варна и Е.-Джумая. Срещата ще се състои въ салона на църкв. „Св. Възнесение“. Ще реферира свещ. К. Попъ Цвѣтковъ на тема „Организация и дисциплина“. Тази вечеръ ще пристигне отъ София главниятъ ръководител на пресвѣтнитъ братства и ученич. хр. друж-ва въ България г. Ст. Петковъ.

Утре въ края на Литургията той ще говори проповѣдь въ църква, а следъ обѣдъ сказка въ църковния салонъ.

Миналата година духовната властъ закри параклиса „Св. Георги“ въ града, наричанъ още „Гръцката църква“, защото не отговаря въ много отношения на условията за църква, предвидени въ закона. По този случай единъ отъ свещеницитъ въ града отъ мнозина заинтересова и или зле осведомени хора бѣше много хуленъ. Обвиняваше се още настоятелството на църквата „Св. Възнесение“, че то искало да загуби църквата, за да загуби инвентара, малкия и капиталъ и имотъ. Следъ като се затвори параклиса се мислѣше, че всичко е пренесено въ „Св. Възнесение“. Преди 3 дни видни дами отъ града имали случая да влѣзатъ въ Параклиса и останали изумени. „Намъ съобщиха, казали тѣ, че всичко е пренесено въ „Св. Възнесение“, а тукъ виждаме,

че всичко стои непожтнато“. И наистина, въ Параклиса всичко стои непожтнато, макаръ че ³/₄ отъ инвентаря на тази импровизирана църква — кжщичка е пренесенъ презъ 1914 г. отъ „Св. Възнесение“. Настоятелството на последната църква искаше затварянето на църквата не за имота ѝ, а за да не се раздѣлятъ християнитъ безъ полза въ две църкви, свещеницитъ да не дѣлятъ силитъ си на две страни и, най-главно, защото параклиса е обграденъ съ ханища, кръчми и конюшни и, по съвестъ гледано, за службата въ него днесъ, безъ належащата нужда на миналото, всѣки свещеникъ грѣши предъ Бога.

За рѣчна продажба търсете в. Народенъ Будителъ въ павилиона на Димитър Радуневъ, жг. Славянска — Ц. Освободителъ.

Въ по-миналия брой на нашия вестникъ ние дадохме отзивъ за полезната работа, която върши отъ редъ години въ полето на книжнината директорътъ на тукашния учителски институтъ г. Ил. Краевъ съ своитъ оригинални и преводни издания. Въ втората частъ на своята бележка си позволихме да кажемъ нѣколко думи въ защита на г. Краева по поводъ на писаното срещу него, въ връзка съ плаширането на неговитъ книги, въ нѣкои тукашни вестници. Ние незнаехме, че само в. Шуменски весте е писалъ такова нѣщо и особено незнаехме, че лично неговия редакторъ е писалъ тия нѣща. Нѣмаме познания или дописници между курсиститъ, та да ни казватъ или пишатъ какво става въ интимния животъ на класната стая. Но и да имаме такива, ние бихме приели съобщениитъ отъ тѣхъ „факти“ и изказани мнения съ известна резерва, защото е знайно какво мислятъ обикновено напр. войницитъ за офицера какъ неимовѣрно много преувеличаватъ неговитъ малки грѣшки въ страшни грѣхове и недостатъци. Знайно е какво мислятъ ученицитъ за учителитъ, студентитъ за професоритъ, работницитъ за господаритъ и пр. (Нека иматъ предъ видъ нѣкои учители, които даватъ видъ, че сж доволни де-то единъ тѣхенъ колега е обруганъ, че сжщото, одързостени

отъ случая, тѣхни ученици може да струпатъ върху главитъ имъ. А колкото за любовта на ученицитъ къмъ учителитъ сочимъ на случая, когато презъ последнитъ години върху единъ гимназически учителъ ученици на два или три пѣти хвърляха, тукъ въ Шуменъ, бомба за да го убиятъ). Имайки всичко това предъ видъ, ние не повѣрявахме напълно на изнесенитъ факти и се решихме да кажемъ нѣколко думи въ защита на книжовника общественикъ г. Краевъ, съ когото имаме малко познательство и никакво приятелство. Нашитъ думи редактора на в. Шуменски весте срещналъ съ гнѣвъ, възползувалъ се отъ случая да атакува още еднажъ г. Краева и обрналъ стрѣла срещу „отчето попъ Дошо“. Скърбимъ, че безъ да искаме сме засѣгнали така много единъ човѣкъ като г. Герчева, когото уважаваме. Подъ писанитъ редове срещу г. Краева прочетохме „Курсистъ“ Ние обаче съвсемъ сериозно мислимъ, че за да се „вразуми“ г. Краевъ, е избранъ най-лошиятъ. Не вежди сж изписани, а очи сж извадени. Не трѣбваше единъ учителъ и виденъ педагогъ заради негови малки или голѣми недостатъци въ характера да се оскардалява публично. Има законъ и редъ да се действува чрезъ тѣхъ. А сега и малкитъ деца — ученици въ града сж гаврятъ съ името на г. Кр. Кой спечели отъ това? Ученицитъ? Учителитъ-колеги? Обществото? Никой. Всички губятъ стократно. Нашата дума бѣше да се пожали за обща полза книжовника педагогъ, като не се приковава на позорния стълбъ „търговеца“ Краевъ. Ние стоимъ на своето мнение. Сждете го съ други срѣдства.

Умоляваме г. Герчева, редакторъ на Л. В., да не се дразни отъ това, че нашето „расо и кандидатура“ се размахватъ изъ разнитъ кжтища на общественния животъ. Тѣ зло никому не ще принесатъ. Ще трѣбва да привикнемъ отъ сега по-често да ги гледаме и виждаме.

Къмъ какво да се стремимъ

Лошитъ жизнени условия, самото време, въздействиюваха върху насъ, щото закрепна

убеждението, че материали напредѣкъ е напредѣкъ абилютенъ. Това личи навсѣкжде. Паритъ днесъ правятъ човѣкъ Само съ пари се пробива навъ живота, само паритъ обичатъ човѣка въ коприна и само тѣ задоволяватъ тѣхенъ вкусъ. Да, всичко днесъ става съ пари, но всички нѣматъ. Докато богатия живятъ въ палати, бѣдняка мре въ мизерия, въ прихлупена изба, кждето само вѣтъра прибива презъ широко пропуки врати. Хората днесъ гледатъ на живота като аркаждето въ борба, съ хитроствъ и измама, се печелатъ пари. Това свиване за живота готви сигуренъ мораленъ упадѣкъ. Тази алчностъ днесъ руши характери и създава гора, неспособни за каквито да било възвишени идеали. У хората обаче се намиратъ скрити добродетели, скрити наклонности къмъ доброто правдата, които чакатъ искра за да образуватъ огънь.

Дайте имъ тази искра о днесъ, още сега. Да не мислимъ, че днешния день не може да бжде свѣтълъ, тъй и то вчерашния е билъ тъменъ и така да се оставимъ надеждата, че можемъ да стнемъ нѣкога добри. Трансказва: „Никаква полза не принасятъ хората, които се строятъ да постъпватъ така, както винаги сж постъпвали и сега, и които още не могатъ да разбератъ, че днесъ е новъ день“. Нека тия думи се запечататъ въ памѣтъта ни. Не е всѣки день ни поощрява работата къмъ истинското съ предназначение. Пжтя къмъ доброто е трѣнливъ, но всѣко зависи отъ този, който върви по него. Всѣки може, върви по този пжтъ, но трѣбва му водачъ, защото има е странични пжтечки, които водятъ къмъ пропасть. Христосъ стои на входа на този пжтъ. Който го води и последва, никога не ще се отклонитъ отъ пжтя на доброто. Ще примахнатъ мизерията отъ живота, материална и нравствената хора, който следватъ Христа. Той ще ги научи да обичатъ и си помагатъ. Прочее, нека следваме пжтя на нашия учителъ Христосъ.

Б. Г. и Л. К. Ученици отъ гимназията.

„Проповѣдта на планината“.

Изъ безсмъртното произведение-животътъ на ХРИСТА на знаменития италиански философъ, поетъ и писателъ **Джовани Палини** Палини цѣлъ животъ е билъ атеистъ и ожесточенъ врагъ на Христа. Презъ последнитъ години той поз-а Христа и Го възлюбилъ. Книгата излъзе следъ последната война и бѣ преведена веднага на всички европейски езици. Превеждаме нѣкои страници на български отъ руския пръводъ, издаденъ въ Шанхай презъ 1925 год.

„Блажени сж беднитъ духомъ, защото е тѣхно Царството Небесно.“ Нѣкои разбиратъ подъ бедни духомъ просто бедни, а нѣкои зломисленици казватъ, че Иисусъ разбиралъ тукъ глупцитъ и идиотитъ. Намъ, потакъвъ начинъ, остава да избираме между беднитъ и идиотитъ.

Обаче, въ този моментъ Иисусъ не е мислилъ нито за единъ, нито за другитъ. Той не обичалъ богатитъ и отъ цѣла душа ненавиждалъ жаждата за богатства, които се явяватъ като главенъ камѣкъ на прѣпъване по пжтя за събиране духовни богатства. Иисусъ обичалъ беднитъ, ималъ ги по-вече отъ всички близо

до сърдцето си, тъй като тѣ по-вече отъ другитъ се нуждаели отъ топлината на любовта. Той се обръщалъ къмъ тѣхъ затова, защото тѣ се нуждаели по-вече, отколкото другитъ, отъ думи на обичъ. Но той нѣмалъ намѣрение да поддържа мисълта, че материалната и социална бедностъ може единствено да даде право за участие въ радоститъ на Царството Небесно.

Иисусъ никога не изказвалъ какъвъ да е знакъ на възторгъ предъ абстрактната интелигентностъ, предъ простата способностъ да се запомнятъ фрази и формули. Чиститъ метафизичи и софисти, които настоятелно и съ любопитство се заглеждатъ въ тайнитъ на природата и които преброяватъ много книги съ малка, обаче, полза за себе си, не биха намѣрили за себе си разположение въ неговитъ очи. Но на тази интелигентностъ, която се явява сила, съ умѣние да разбира значитъ на бждащето и значението на тѣзи знаци — просвѣщаващата, пророческата интелигентностъ, завладяване

истината съ любовъ — Той гледалъ като на Божий даръ и често изказвалъ своето съжаление, че неговитъ ученици не били по-вече надарени съ тия дарове. За него висшата интелигентностъ се състои въ разбирането, че една само интелигентностъ е недостатъчна; че, за да се достигне щастие, всѣка душа е длъжна да се подложи на преобразяване, тъй като щастieto не е абсурденъ сънъ, но вѣчна възможностъ, която се намира въ предѣлитъ на достижимото. Обаче, ние сме длъжни да владѣемъ интелигентностъ, която би ни помогнала въ това пълно преобразяване. Въ такъвъ случай Иисусъ не би могълъ да има намѣрение идиотитъ да призове, за да взематъ участие въ Царството Божие.

Беднитъ духомъ — това сж тѣзи, които напълно и до болка съзнаватъ несвършенството на своитъ собствени души, недостатѣтъ отъ доброто въ всички насъ и моралното убожество, въ което болшинството отъ насъ се намиратъ. Между беднитъ страдатъ само ония, които остро чувствуватъ своята бедностъ. Ако тѣ не биха страдали, то не биха се стремили да подобрятъ своята участъ. Колко дълбоко се раз-

личаватъ тѣ отъ мнимо богатитъ и гордитъ, които смѣтатъ себе си богати духомъ т. е. напълно свършени и поради това неспособни да работятъ по-вече за своето свършенство; чиито домъ е въ пълненъ редъ и които мислятъ за себе си, че другитъ ги ценятъ високо, а Всемогущия ги покровителствува; които никога не изпитватъ желание да бждатъ издигнати, тъй като ласкаятъ своето въображение, че тѣ вече сж достигнали най-високата точка на издигане; не ще бждатъ дарени съ богатство, понеже нѣматъ понятие за своята крайна бедностъ.

Въ такъвъ случай тия, които се признаватъ за бедни и сж готови да страдатъ за това, за да добиятъ свършенство, което се явява като единствено истинско богатство, ще станатъ „святи, както Богъ е святъ“ и на такива ще бжде Царството Небесно.

А онѣзи, които сж неспособни да разбератъ ужаса, що се крие въ празната гордостъ, никога не ще влѣзатъ въ небесното царство.

„Блажени сж кроткитъ, защото тѣ ще наследятъ земята.“ Земя, за която се говори тукъ, не сж нито полята, разръзвани съ плуговетъ, нито царства-

та съ тѣхнитъ градове. На мисиянски языкъ да наследимъ земята ще рече да имаме дѣлъ въ новото царство. Воинцитъ, които се сражаватъ въ земни владѣния, сж длъжни въ неволя да бждатъ жестоки; този, който се сражава съ себе си, за да завладѣе Нова Земя, Новото Небе, не трѣбва да отстъпва мѣсто за гнѣвъ който се явява злътъ съветникъ нито на жестокостта, която означава отричане на любовта. Кроткитъ сж тѣзи, които тѣтъ причесътвие на злитъ, които често преди всичко сажадатъ сами на себе си; които не прибѣгватъ къмъ насилие противъ злитъ, които не дохождатъ въ яростъ при първия знакъ на опозиция, но подчиняватъ своя вътрешенъ врагъ съ онази спокойна решителностъ, която говори за голѣма сила на ума, откогато говорятъ за това внезапно тѣ избухвания отъ безполезна яростъ. Тѣ приличатъ на войската нежно хваща ржката отстъпва на всички, но която като се подига бавно, мѣстоливо окръжава и съ непоколебима нежностъ измива прѣдъ време на много търпеливи пѣдини даже и най-твърди скали.